

12. Az egyház

Az egyház a hűvök kázzáíssége, akik Jézus Krisztust Uruknak és Megváltójuknak vallják. Az "testamentom korában" nappal lelkidáiként Isten minket is a világból hűvött ki. Imádkozásra, a kázzáísségvállalásra, az Ige meghallására, a rüvacsora ánnepelésére, az egész emberiség szolgálatára és az evangélium egész világon való hirdetésére kázzáísségre egymással. Az egyház megbízatását Krisztustól - a testet állított Igától - és a Szent-rüsből - az Igától - kapta. Az egyház Isten családja: Ő általa elfogadott gyermekek, akik a megváltott szüvéség szerint álnek. Az egyház Krisztus teste, a hit kázzáíssége, amelynek maga Krisztus a feje. Az egyház a menyasszony, akiért Krisztus meghalt, hogy megtisztítsa és megszentelje. Diadalmas visszatértekor dicsőséges egyházat állít maga elé, minden korok hűségeit, váron megváltottakat, akiken nincs szeplő vagy sámmárgözés, hanem szentek és feddhetetlenek. (1Máz 12:3; ApCsel 7:38; Ef 4:11-15; 3:8-11; Mt 28:19-20; 16:13-20; 18:18; Ef 2:19-22; 1:22-23; 5:23-27; Ko

Az idős ember haragra gerjedve sőtött botjával a sziklára, majd öjből rücsapott, miközben ezt kiáltotta: "ÉHalljátok most, ti lázadók! Avagy e kösziklából fakasszunk-e náktek vizet?" (4Máz 20:10).

Forrás tört fel a sziklából, ágy megkapta Izrael azt, amire száksége volt. Am Mázses bünt kázzáívetett el, mert ágy beszélt, mintha ő adta volna a vizet, és nem a Sziklának tulajdon-totta az ájándékot. E büne miatt nem áphetett be az áget Földre (Iásd 4Máz 20:7-12).

Ez a Szikla Krisztus volt, az az alap, amelyre Isten állította nápot, mind egyéneleg, mind testileg. Ez a kápp az egész Szent-rüsbán megtalálható.

Mázses utolsó beszédében - talán erre az esetre utalva - a szikla hasonlatával akarta bemutatni, milyen szilárd és megbízható Isten: "ÉMagasztaljátok Istenünket! Köszikla! Cselekedete tükletes, mert minden átia igazság! Hűs á Isten, és nem csalárd; igaz és egyenes Ő" (5Máz 32:3-4).

Ávszázadokkal később Dávid szavai ugyanezt a gondolatot visszhangozzák, hogy a Megváltó olyan, mint a köszikla: "ÉIstennél van szabadulásom és dicsőségem; az én erős kösziklám, az én menedékem Istenben van" (Zsolt 62:8).

Ásai is ezzel a káppal mutatta be az eljövendő Messiást: "ÉÁm, Sionban egy kázzáívet tettem le, egy prábakázzáívet szegletkázzáívet, erős alappal" (Ása 28:16).

Péter tanósította, hogy ez a jövendő Isten Krisztusban teljesedett be, aki nem hűtkázzáíznapi, hanem ézőlő, az emberek ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kő" (1Pt 2:4). Pál azt mondta rála, hogy Ő az egyetlen biztos fundamentum: "ÉMáz fundamentumot senki nem vethet azon ká-vál, amely vettetett, amely Jézus Krisztus" (1Kor 3:11). Utalt a sziklára, amelyre Mázses rüsjött. "ÉÁs mindnyájan egy lelki italt ittak, mert ittak a lelki kösziklából, amely kázzáívala őket; e köszikla pedig Krisztus volt." (1Kor 10:4)

Jézus Krisztus is kázzvetlenül alkalmazta ezt a kápet, amikor kijelentette: "Ezen a kőszikláján építettem fel az anyaszentegyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat" (Mt 16:18). A keresztény egyházat kősziklájára, azaz kősziklájára alapozta.

Saját testét kellett feláldoznia a viláig bűntől, ami a Szikláját sájtotta. Semmi sem győzheti le az általa biztosított szilápon állás egyházat. E Sziklájában gyágyá-tás v- z fakad a nápeknek (v. Ez 47:12; Jn 7:37-38; Jel 22:1-5).

Milyen tártókeny, milyen gyenge volt az egyház, amikor Krisztus ezt a kijelentést tette! Mindössze néhány megírta, kátkedő, kájelít tanátványban, egy párt asszonyban és az ingatag tártó megöl, amely azonnal szátszált, am Sziklájra csapás árt. Az egyház azonban nem gyarlás emberi bártócsesságre és találatkonyságra árt, hanem a Sziklájára. Az idő majd bebizonyítja: semmi sem pusztáthatja el egyházat, és nem tártótheti el káldetéstől, hog dicső-tse, és az embereket a Megváltáshoz vezesse (v. ApCsel 4:12-13, 20-33).

Á

Az "egyház" bibliai jelentése

A Szentrájsban az egyház szás a gártó ekklázia, amelynek jelentése "kikivás". Általában ezt a kifejezést ha mindenféle elrendelt ártóvetelre, amire ártóvták az embereket.

A Septuaginta - a háber "szávtó gártó fordá-tása, amit Jézus korában száles kártben használtak - az "egyház" fordá-totta a háber "kálhal"-t, ami ártóvetelt, gyúást, gyálekezetet jelent (5Máz 9:10; 18:16; 1Sám 17:1; 1Kir 8:14; 1Krásn 13:2).[1]

Az ártóvtó mágó tártóbb ártótelemben hasznáta ezt a kifejezést. Figyeljék meg, hogyan fordul elő az ekklázia (gyálekezet, egyház) szás az ártóvtóben! (1) Kálán helyen istentiszteletra ártógyúlt hávök (1Kor 11:18; 14:1-28); (2) egy helyen ártó hávök (1Kor 16:1; Gal 1:2; 1Thessz 2:14);(3) hávök csoportja valakinek az otthonában (1Kor 16:19; Kol 4:15; Fil 2); (4) gyálekezetek csoportja egy adott fártó teráleten (ApCsel 9:31);[2] (5) hávök teljes kártósságe az egász világon (Mt 16:18; 1Kor 10:32; 12:28; v. Ef 4:11-16); (6) a hártóges mennyei és fártódi teremtmények ártósszáge (Ef 1:20-22; v. Fil 2:9-11).

Á

Az egyház természet

A Biblia ártó mutatja be az egyházat, mint amit Isten alapított, és "Isten anyaszentegyházának", "Isten gyálekezeveze (ApCsel 20:28; 1Kor 1:2). Jézus isteni tekintélyel ruházta fel (Mt 18:17-18). Ártó ártótheték meg a keresztény egyház természetét, ha megnázzák ártóvtó gyártó és azt a számos hasonlatot, amit az ártóvtó rár.

A keresztény egyház gyökerei. Az "szárvetső" úgy mutatja be az egyházat, mint Isten népének szervezett gyülekezetét. A kezdetektől fogva az istenfő családok, adám, Sőt, Nác, Sám és Ábrahám leszármazottai igazságot. E családokat, ahol az apa által tette be a papi tisztet, kisgyülekezeteknek is tekinthetjük. Ábrahámnak Isten gazdag ajándékokat adott, ami által Istennek ez a háza népe fokozatosan népekké népekké. Izrael káldetése egyszerűen az Ábrahámnak adott feladat folytatása volt; minden nemzet számára áldást (1Móz 12:1-3) szerezte be bemutatni a világnak.

Az Egyiptomból kivezetett népet a Biblia így nevezi: "a gyülekezet... a pusztában" (ApCsel 7:38). Tagjait Isten így tekintette: "papok birodalma és szent nép" (2Móz 19:6), Isten szent népe (5Móz 28:9; v. 3Móz 26:12), egyháza.

Isten Palesztinában, a világ fő kulturális pontjában helyezte el őket, három nagykontinens: Európa, Ázsia és Afrika találkozási pontján. Az volt a terve, hogy itt a zsidók más népek "szolgái" legyenek, azaz kizvettségek háváisját népeknek, amely így, mint Isten népének jobb tagja, csatlakozhat hozzájuk. Ráviden, Isten kívánta őket, hogy beháve a népet (Á%sa 56:7). Az volt a vágya, hogy Izrael által létrehozza a Földön a legnagyobb egyházat - olyan gyülekezetet, ahová a világ minden népének képviselői fesszegyűlnek az igaz Istent imádni, rála hallani, majd visszatérni saját népükhez az ádvísszőg ázenetével.

Annak ellenére, hogy Isten folyamatosan gondot viselt népre, Izrael bálványimádságsba keveredett, elkáldétnélt a káryező népektől, nemzeti ántudat és gőg, ánzás jellemezte magatartását. Isten népe nem áltátté be káldet

Jézusban Izrael vázválasztáshoz érkezett. Isten népe olyan Messiást várt, aki megszabadja népét, nem pedig olyat, aki saját magát szabadja meg őket. A kereszténnyel váv lett Izrael lelki csődje. Krisztus megfeszítésével kálső bizonyítását adták belső romlottságuknak. "Nem királyunk van, hanem császárunk!" (Ezzel a felkiáltással utasították el, hogy Isten uralkodjon felettük.)

A kereszténnyel ellentétben káldetéses tetőtt: az egyik a vőtra tőrt egyház, az, amely annyira csak ánnmag forgott, hogy vakon ment el áppen amellelt, aki létrevta; a más pedig Krisztus, aki az emberek iránti szeretetből a helyettük való pusztulást vállalta, hogy árák áletet adjon nekik.

A kereszt Krisztus káldetésének végén, Krisztus feltámadása pedig a keresztény egyház káldetésének kezd jelentette: a Krisztus re általi ádvísszőg evangéliumának hirdetését. Káldetését veszítve, a zsidóság egy csupán a tbbi káztátt, tbbé nem Isten egyháza. Helyettük Isten áj népet, áj egyházat alapított, amely tovább a tőle kapott káldetést a világban (Mt 21:41, 43).

Az ásvetsőgi egyház szoros kapcsolatban áll az ákori Izrael hitkázásággal.[3] Zsidókból és pogányokból és a Jézus Krisztusban hávő keresztények alkotják. Tehát az igazi Izrael soraiba tartoznak mindazok, akik elfogadják Krisztust (Iásd Gal 3:26-29). Pál a káldétfőle népek áj, szerves kapcsolatát kátté fa népevel szemlélteti - a szvad olajfa Izraelt és a pogányokat jelképezi. A zsidók, akik nem fogadják el Krisztust, máj nem számának tbbé Isten gyermekeinek (Rám 9:6-8). A szeléd olajfárából letétett ágak jelképezik őket, de a Krisztust elfogadó zsidók megmaradnak a fán.

A Krisztust elfogadó pogányokat Pál a szelíd olajfaiba beoltott vad állatokkal jelképezi (Róma 11:17-25). Arra tanította a pogányokat, hogy keresztények lettek, hogy tiszteljék az Isten kiválasztott eszközeitől kapott irrandóságot: "Ha a szent, az állatok is azok. Ha pedig némely állatok kitartottak, te pedig vadolajfa lédre beoltattál azokat, akkor az olajfa gyökerének és zsárvájának; ne kevélykedj az állatok ellenében: ha pedig kevélykedel, nem te hordod a gyökert, hanem a gyökér tartja" (Róma 11:16-18).

Az ójszövetségi egyház jelentős mértékben eltér az újszövetségitől. Az apostoli egyház Izrael népétől fűggenkénti szervezet lett. A tálaló a nemzeti határokat, és ez egyetemes jelleget adott az egyháznak. Nemzeti egyházba missziós egyházba lett, és a láló az volt, hogy vágrehajtja Isten eredeti tervét, amelyet alap-tája, Jézus Krisztus isteni parancsban óbá megfogalmazott. "Tegyetek tanítványok minden népet." (Mt 28)

Az egyház bemutatása káláló hasonlatokkal. Az ójszövetségi egyház hasonlatokkal tárónó bemutatása a világot az egyház természetére.

1. Az egyház mint test. A test hasonlata az egyház egységét és az egész test, minden tag működési kapcsolatát hangsúlyozza. A kereszt megkötet minden hőt Istennel... egy testben" (Ef 2:16). A Szentlélek által "mindnyá testet kereszteltünk meg" (1Kor 12:13). Az egyház nem kevesebb, mint Krisztus teste (Ef 1:23). Ez az a szervezet, amely által Krisztus saját teljességében részesít. A hők az ő testnek tagjai (Ef 5:30). Képvisezők hatalmát kegyelme által Ő ad lelki életet minden igaz hőknek. Krisztus "éfeje a testnek" (Kol 1:18), "éfeje az egyháznak" (Ef 5:23)

Isten nagy szeretetéből egyházi teste minden tagjának legalább egy lelki ajándékot adott, ami képes teszi egy font feladat elvégzésére. Az emberi testben is minden szerv működése fontos, így az egyház káláló sikeres végzése is attól függ, hogyan működik minden tag, aki lelki ajándékokban részesül. Mit ér a test szv-nélkán mennyivel kevesebbet tud elgezni szem vagy láb nélkül? Ha a tagok nem kamatoztatják ajándékaikat, az egyház halott, vak vagy legalábbis rokkant lesz. Am ezek a rendkívüli, Istentől rendelt ajándékok magam által (1Kor 12:16-17).

2. Az egyház mint templom. Az egyház "Isten építlete", "Isten temploma", amelyben a Szentlélek lakozik. Jézus az alapja, "szegletköve" (1Kor 3:9-16; Ef 2:20). Ez a templom nem holt szerkezet, mert erőteljesen fejlődik. Mivel Krisztus az "éző kö", Pál azt mondta a hívőknek, "Ézti magatok is, mint kövek, épíljétek fel lelki házzát" (1Pt 2:4-5)

Az építlet mag nem készült el. Folyamatosan épít, kövek illesztenek a templomhoz, "Ézakiben ti is egyttél Isten hajlókává; a Lélek által" (Ef 2:22). Pál biztatja a hőköt, használják a legjobb építőanyagokat a templomhoz, kiállja az építlet napjának tűpróbáját (1Kor 3:12-15).

A templom hasonlata hangsúlyozza mind a helyi gyülekezet, mind az egyház egészének szentségét. Isten temploma szent, mondta Pál. "Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten..." (1Kor 3:17/a). Az egyház természetével ellentétes a hitetlenekkel való szoros szövetség, amit kerülnie kell, jegyezte meg Pál. "Mert mi szövetség van igazágnak és hamisságnak?... Vagy mi egyezse Isten templomának bálványokkal?" (2Kor 6:14-16) (Tanácsa egyaránt vonatkozik az állati és a házassági kapcsolatra.) Nagy tiszteletnek kell éveznie az egyházat, mert Isten is rendkívüli nagy becsben tartja.

3. Az egyház mint menyasszony. Az egyház mint menyasszony, az Ásr pedig mint vőlegény jelenik meg itt. Az Ásr Ánnepélyesen fogadta: "Éljegyezzek tőged magamnak Árrákre, Áspedig igazsággal Ás Á-télettel, kegyelemmel, irgalommal jegyezzek el" (HÁs 2:18). Ismételten megerősítette: "Én főrjetekké lettem náktek" (Jer 3:14).

Pál ugyanezt a kőpet használta: "mint szeplőtlen szűzet" Álltalak "Krisztus el" (2Kor 11:2). Krisztus szeretete az egyház iránt olyan mály Ás erős, hogy "Án-magát adta azért" (Ef 5:25). Azért hozta meg az Áldozatot, "hogy az megszentelje, megtisztítva a vőnek feredővel, az ige Álltal" (Ef 5:26).

Isten Igéje igazságjának megszentelő hatása (Jn 17:17) Ás a keresztség megtisztítása Álltal Krisztus meg tudja tisztázni az egyház tagjait, elveszi szennyes ruháikat, majd felállíteti őket tőkletes igazságjának palástjába. Ágy fel tudja kőszteni az egyházat, hogy az menyasszonya legyen - "hogy majd Án-maga elbe Áll-tsa dicsőségben az egyház, hogy azon ne legyen szeplő vagy sármárgás, vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent Ás feddhetetlen" (Ef 5:27). Az egyház egészen Krisztus visszajöveteléig nem láthat teljes dicségében Ás ragyogásában.

4. Az egyház mint mennyei Jeruzsálem. A Szent-rás Jeruzsálem városát Sionnak nevezi. Ott lakozik Isten a nápával (Zsolt 9:12); Sionbát a szabad-tás (Zsolt 14:7; 53:7). Istennek az volt a terve, hogy ez a város legyen "az egész Ász Föld Árráme" (Zsolt 48:3).

Az Áššvetség az egyházat "mennyei Jeruzsálemnek" tekinti, ami a földi Jeruzsálem párrja (Gal 4:26 - Áj prot. ford. Lakásnak országát "mennyekben van" (Fil 3:20). Ők "az Á-gőretnek gyermekei", "Élőleket szerint" szűlettek, akik Á Krisztustól kapott szabadságukat (Gal 4:28-29; 5:1). E város polgárai már nem szolgáskorban Álnek, hogy "Éza tőrvÁ Álltal" akarjanak "megigazulni" (Gal 4:22, 26, 31; 5:4). "Éza Lálek Álltal hitbő" vőrrjék "az igazság reménységé" hogy Krisztus Jőzusban "Éza szeretet Álltal munkálkodás hit" az, amivel polgárrjogot nyernek (Gal 5:5-6). E dicsőség tőrsaság tagjai Sion hegyéhez jőrtak, "Éz Ás az Álő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, Ás az angyalok ezreihez, az elsősűlők seregéhez Ás egyházához, akik be vannak Á-rva a mennyekben" (Zsid 12:22-23).

Á

5. Az egyház mint család. Az egyházat a Mennyei Ás a Földi családnek tekintik (Ef 3:15). Kőt hasonlattal Á-rja le a Biblia, hogyan csatlakoznak az emberek e családhoz: Árrákkbe fogadás rővőn (Rám 8:14-16; Ef 1:4-6) Ás Ájjs Álltal (Jn 3:8). Az Ájonnan megkereszteltek a Krisztusba vetett hit Álltal nem szolgákk, hanem a mennyei Atya gyermekei (Gal 3:26-27), akik Áj szűvetség szerint Álnek. Már Isten háza nápához tartoznak (Ef 2:19 - Áj prot. fo

Istent a családjának tagjai "Éz Áynak" szűlő-tjék (Gal 4:6), egymáshoz pedig testvéreként viszonyulnak (Jak 2:15; 1:8:11; Rám 16:1). Pál sokakat bevitt a gyűlekezet kőzösségébe, ezért lelki atyájának tekintette magát, "Éz evangy Álltal Án vagyok a ti atyátok a Krisztus Jőzusban" (1Kor 4:15; Áj prot. ford.). "Éz Szerelmes gyermekeinek" nevezi azokat, akik Álltal kerűlekezetbe (1Kor 4:14; vő. Ef 5:1).

Az egyháznak mint családnek, egyik fontos jellemzője a kőzösség. A keresztség kőzösség (gőrrgűl: koinónia

nem egyszerűen tájrsasági Áclet, hanem kÁzÁzÁssÁgvÁllalÁjs az evangÁliummal (Fil 1:5). Őszinte kapcsolat az Atya Iste FiÁjval Ács a SzentlÁlelkel (1Jn 1:3; 1Kor 1:9; 2Kor 13:13), valamint a hÁ-vökkal (1Jn 1:3, 7). A tagok tehát kÁcszsÁgeser nyÁjtanak â€žtestvÁcri jobbot" (Gal 2:9) mindazoknak, akik a csalÁjd tagjai lesznek.

A csalÁjd hasonlata gondoskodÁ³ gyÁ¼lekezetre utal, â€žahol az embereket szeretik Ács elismerik. Olyan hely ez, ahol az emberek tudÁjk, szÁ¼ksÁgÁ¼k van egymÁjsra; ahol a tÁjntumokat fejlesztik; ahol mindenki nÁjvekszik hitben, Ács beteljesÁ¼l." [4]MagÁiban foglalja mÁg a felelõssÁgvÁllalÁjst, a lelki szÁ¼lõk irÁjnti tiszteletet, a lelki testvÁcok vÁdelmÁ VÁgÁ¼l azt is jelenti, hogy minden tag olyan szeretettel viseltetik a tÁjbbi irÁjnt, amelybõl õszinte, erõs-tõ, tÁjmozgatÁ³ hûsÁ fakad.

A gyÁ¼lekezet nagy csalÁjdjÁiban az egymÁjstÁ³i termÁcszetben Ács beÁjllÁ-tottsÁjiban nagyon is kÁ¼lÁjnbÁjzõ szemÁcs boldog kÁzÁzÁssÁgben Ácnek, Ács tÁjmozgatÁjk egymÁjst. A gyÁ¼lekezet tagjai megtanulnak egysÁcgeben Ácni, ekÁjzbe azonban nem veszÁ-tik el sajÁjt egyÁonisÁgÁ¼ket.

6. Az egyhÁjz mint az igazsÁjg oszlopa Ács erõssÁcge. â€žAz Ácõ Istennek egyhÁjza az igazsÁjgnak oszlopa Ács erõssÁc (3:15) Az egyhÁjz az igazsÁjg letÁctemÁcnyese Ács erõssÁcge, ami vÁdelmezi ellensÁcgei tÁjmadÁjsÁjtÁ³i. Az igazsÁjg a erõtjeljes, Ács nem merev. Ha tagjai azt ÁjllÁ-tjÁjk, hogy Áj vilÁjgossÁjgot kaptak - Áj tantÁclet ismertek fel, vagy a SzentÁ-rÁ Áj magyarÁjzatÁjval Ájllnak elõ -, a tapasztalt tagoknak a SzentÁ-rÁjs mÁrcÁcõnÁcõ kell megvizsgÁjlni az Áj tanÁ-tÁjst(l 8:20). Ha az Áj vilÁjgossÁjg megfelel ennek a mÁrcÁcõnek, akkor az egyhÁjznak el kell fogadnia, ha nem, akkor el kell vetnie azt. Minden tag hajljon meg e bibliai Á-tÁclet elõtt, mert â€ža megmaradÁjs... a sok tanÁjcsos Ájltal van" (PÁcld 11:14).

Az igazsÁjg terjesztÁcse, azaz tanÁci Ájltal az egyhÁjz â€ža vilÁjg vilÁjgossÁjga", â€žhegyen ÁcõpÁ-tett vÁjros" lesz, ami â€ž el"; a tagok â€ža fÁjldnek savai" lesznek (Mt 5:13â€œ15).

7. Az egyhÁjz mint hadsereg - kÁ¼zdõ Ács gyõzelmes. A fÁjldÁjñ az egyhÁjz olyan, mint a hadban ÁjllÁ³ sereg. Isten elhÁ-vta, hogy kÁ¼zdjÁjñ a lelki sÁjtÁcõtsÁcõg ellen. â€žMert nem vÁcõr Ács test ellen van nÁcõkÁ¼nk tusakodÁjsunk, hanem fejedelemsÁcõgek ellen, a hatalmassÁjgok ellen, ez Áclet sÁjtÁcõtsÁcõgÁcõnek vilÁjgbÁ-rÁ³i ellen, a gonoszsÁjg lelkei ellen, am a magassÁjgban vannak." (Ef 6:12) FeltÁcõtenÁ¼l fontos, hogy a keresztÁcõnyek felvegyÁcõk â€žaz Istennek minden fegyverze hogy ellenÁjllhassanak â€žama gonosz napon, Ács mindeneket elvÁcõgezvÁcõn" megÁjllhassanak (Ef 6:13).

Az ÁcõvszÁjzadok sorÁjin az egyhÁjznak harcolnia kellett mind belsõ, mind kÁ¼lsõ ellensÁcõgeivel szemben (lÁjsd ApCsel 20:29â€œ30; 1Tim 4:1). Jelentõs mÁcõrtÁcõkben elõrehaladt, sokszor gyõzelmet aratott, de mÁcõg nem nevezhetõ diadalmas egyhÁjznak. Sajnos mÁcõg mindig nagy hiÁjnyossÁjgai vannak. JÁcõzus mÁjzik hasonlattal adott magyarÁjzatot az egyhÁjzon belÁ¼li tÁjkkÁcõletlensÁcõgre. â€žHasonlatos a mennyeknek orszÁjga az emberhez, aki az õ fÁjldÁcõbe jÁ³ magot vetett; de am az emberek alusznak vala, eljõve az õ ellensÁcõge, Ács konkolyt vete a bÁza kÁzÁcõ, Ács elmÁcõne." (Mt 13:24â€œ25) A szõlõ akartÁjk hÁzni a konkolyt, de a gazda figyelmeztette õket: â€žamikor Ájsszeszeditek a konkolyt, azzal egyÁ¼tt netalÁjin a bÁzÁjt is kiszaggatÁjtok. HagyjÁjtok, hogy egyÁ¼tt nõjÁjñ mind a kettõ az aratÁjsig" (Mt 13:29â€œ30).

A konkoly Ács a bÁza egyÁ¼tt nÁjvekedett a mezõn. Isten az egyhÁjzhoz vezeti a megtÁcõrt embereket, SÁjtÁjin pedig bevisz a megtÁcõretleneket. E kÁcõ csoport hat az egÁcõsz testre - az egyik a tisztasÁjgÁcõrt munkÁjlkodik, a mÁjzik pedig rombol. EgÁcõszen az aratÁjsig, a mÁjodik adventig tart kÁzÁzÁjtÁ¼k a kÁ¼zdelem - az egyhÁjzon belÁ¼l. Az egyhÁjz kÁ¼sõ harca sem Ácõrt mÁcõg vÁcõget. MegprÁ³bÁjltatÁjs Ács kÁ¼zdelem Ájll elõtte. SÁjtÁjin haraggal tÁjmad Isten egyhÁjzÁjra, hiszen tud hogy csak rÁjvid ideje van (Jel 12:12, 17). â€žNyomorÁ³sÁjgos idõ lesz, amilyen nem volt attÁ³ fogva, hogy nÁcõp kezdett lenni mind ez ideig." (DÁjin 12:1) Krisztus azonban kÁjzbelÁcõp hûsÁcõges nÁcõpe vÁdelmÁcõben, Ács mindenki â€žmegszabadul..

beárva találhatók a könyvekben" (Dán 12:1). Jézus megáldáskor: "Aki mindvégig állhatatos marad, az idvezül" (Mt 24:13).

Krisztus visszatérésekor emelkedik fel a győzedelmes egyház. Jézus akkor tudja majd felmagasztalni a "dicsőséges egyházat", mindenkor hűségeseit, vártán megváltott népet, "azért, hogy azon ne legyen seplő vagy szármagvó vagy valami afféle; hanem hogy legyen szent és feddhetetlen" (Ef 5:27).

A látható és a láthatatlan egyház. A látható és a láthatatlan kifejezésnek az a szerepe, hogy segítse megkülönböztetni a földi egyházat a mennyiétől. Az eddig felsorolt hasonlatok a látható egyházra vonatkoznak.

1. A látható egyház. A látható egyház az Isten szolgálatára szervezett egyház. Eleget tesz Krisztustól kapott fontos megbízatásának, elviszi az evangéliumot a világnak (Mt 28:18-20), és felkészteti az embereket az Őr dicsőségre visszafelé (1Thessz 5:23; Ef 5:27).

Krisztus világított tanúbizonyságokat világgosságot győzt a világban, és szolgál, amint a Mester tette; hirdeti az evangéliumot a szegényeknek, meggyógyítja a megtért szűkeket, szabadulást hirdet a foglyoknak, a vakok szemét megnyitja, szabadon bocsátja az elnyomottakat, hirdeti az Őr kedves esztendejét (Lk 4:18-19).

2. A láthatatlan egyház. Az egész földön Isten minden gyermeke alkotja a láthatatlan egyházat, amit egyetemes egyháznak is neveznek. Beletartoznak a látható egyház hívői és még sokan, akik ugyan nem tartoznak egy egyházi szervezethez, de követik a Krisztustól kapott világgosságot (Jn 1:9). Ebbe a csoportba tartoznak azok, akiknek sosem volt lehetőségük megismerni a Jézus Krisztusról származó igazságot, de engedtek a Szentléleknek, és "éztérmszeretettel" (Róm 2:14).

A láthatatlan egyház Isten arra utal, hogy Isten imádta a legnemesebb lélekben lelki dolog. "Az igazi imádás a lélekben és az igazságban imádják az Atyát: mert az Atya is ilyeneket keres az Ő imádásul" (Jn 4:23) - mondta Jézus. Az igazi imádat lelki természetű miatt az emberek nem képesek pontosan eldönteni, hogy ki a lélek Isten egyháza, és ki nem.

Isten a Szentlélek által vezeti népet a láthatatlan egyházba és a látható egyházba. "Mégis juhaim is vannak néken amelyek nem ebből az akolból valók; azokat is elő kell hoznom, és hallgatnak majd az Őn szóra; és Istenen egy akol egy pásztor." (Jn 10:16)

Csak a látható egyházban tapasztalhatják teljes mértékben Isten igazságát, szeretetét és kegyelmét, mert a látható egyháznak adta a tagokat, a testileg és egyéni egyaránt a lelki ajándékokat (Ef 4:4-16). Amikor megtört, Isten kapcsolatba hozta a látható egyházzal, majd pedig azt a feladatot adta neki, hogy egyházja missziómunkáját vezesse (ApCsel 9:10-22). Ám a szándék, hogy népet elvezesse a látható egyház, amit az Isten parancsolataival és hűségével Jézus hite jellemez. Erre azért van szükség, hogy részt vehessenek Isten földi életében (Jel 14:12; 18:4; Mt 24:14; Iájd mag és a könyv 12. fejezetét).

A láthatatlan egyház fogalmába beletartozik a mennyei Ős földi egyház is (Ef 1:22-23), valamint az Őldítet Ős a rejtőzködő egyház (Jel 12:6, 14).

Á

Az egyház szervezete

Krisztus parancsa, hogy vigyük el az evangéliumot az egész világra, azoknak a lelki táplálásra is vonatkozik, akik már elfogadták az evangéliumot. Az Ő tagokat meg kell alapozni a hitben, Ős meg kell tanítani őket arra, hogy a missziómunkában használják Istentől kapott tántumaikat Ős ajándékaikat. "Isten nem a zűzavarnak... Istene", hanem azt akarja, hogy "minden illendően Ős rendben tártájk" (1Kor 14:33,40 - Ő prot. ford.). Őppen ezért szükséges egyszerű, de eredményes legyen az egyház szervezete.

A szervezet jellege. Vizsgáljuk meg a gyülekezeti tagság Ős szervezet kárdát!

1. Gyülekezeti tagság. A hívők az Ő szövetés hitkézzésségnek tagjai lesznek, ha bizonyos feltételeknek eleget tesznek. A tagsághoz tartozik, hogy Ő alapokon álló kapcsolat alakítsa ki a társas emberrel, az állammal Ős Istennel.

a) A tagság feltételei. Akik az Ős egyházának tagjai kívánnak lenni, azoknak el kell fogadniuk Jézus Krisztust mint Urakat Ős Megváltókat, meg kell térniük bűnükökből, Ős meg kell keresztesedniük (ApCsel 2:36-41; v. 4:10-12). Kell szántaniuk, Ős el kell fogadniuk Krisztus parancsát, hogy tanítsanak másokat mindazok megtartására, amiket az Ős meghagyott (lásd Mt 28:20).

b) Egyenlőség Ős szolgálata. "Érti pedig mindnyájan testvérek vagytok", Ős "aki a nagyobb kázzáttetek, legyen a t" (Mt 23:8, 11). E jézusi szavak szerint a tagoknak az egyenlőség alapján kell egymáshoz viszonyulniuk. Ugyanakkor fontos tisztában lenniük azzal, hogy Krisztus példájának követése a társasoknak valóban szolgálatot is jelenti. Az embereket a Mesterhez kell vezetniük.

c) A hívők egyetemes papsága. Amiért Krisztus a mennyei szentélyben végzi szolgálatait, a lávitai papság szerepe végzet. Az egyház most "szent papság" lett (1Pt 2:5). "Érti pedig választott nemzetiség, királyi papság, szent megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek annak hatalmas dolgait, aki a szentátságból az Ő csodálatos világgosságra hívte el titeket." (1Pt 2:9)

Ez az Ős rend, a minden hívő egyetemes papsága nem hatalmazza fel a tagokat, hogy saját kedvük szerint gondolkodjanak, higgyenek Ős tanítsanak, mert számára tartoznak az egyház testületének. Ez azt jelenti, hogy minden tag felelősséggel tartozik szolgálni másokat Isten nevében, Ős kázzetlenül, emberi kázzbenjárás nélkül járulhat az Ős el. Ez a rend hangsúlyozza a gyülekezeti tagok egymáshoz való felelősséget, valamint felelőtlenségüket. E papság nem támaszt minőségi kázzátnbságot a klórus Ős a laikus tagok kázzátt, noha a szerepek tevékenysége kázzátt kázzátnbságot tesz.

d) Engedelmeskedj Istennek és az Ájllamnak. A Biblia elismeri, hogy Isten keze van az Ájllam alap-tájsájban, ezért meghagyja a há-vőknek, hogy tiszteljék a polgári hatóságokat, és engedelmeskedjenek azoknak. A hatalom birtokosa az Isten szolgája, bosszúáll a haragra annak, aki gonoszt cselekszik". Ezért a gyülekezeti tagok adják meg mindenkinek, amivel tartoznak, az adóval, az adó; akinek a vájmmal, a vájmot; akinek a fálelemmel, a fálelme akinek a tisztességgel, a tisztességet" (Róm 13:4, 7).

Az Ájllamhoz való viszonyukban a tagokat Krisztus elve vezérli. "Adjátok meg azót, ami a császáré, a császáré, ami az Istené, az Istennek" (Mt 22:21). De ha az Ájllam az isteni parancssal ellenkező dolgot követelne, a há-vők elsősorban Istennek tartoznak engedelmeskedéssel. "Istennek kell inkább engedni, hogy nem az embereknek." (ApCsel 5:29)

2. Az egyházszervezet fő feladata. Az egyház szervezete azért jött létre, hogy Isten tervének eleget tölve, Isten dicsőséges ismeretével töltsen be a Földet. Csak a Iható egyház biztosítja a legbb feladat elvégzését, ami e cél elérésének alapvetően fontos.

a) Istentisztelet és buzdítás. A térténelem során az egyház mindig is isteni eszközt volt, ahol a há-vők a Teremtő imádatára gyűltek össze szombaton. Krisztus és az apostolok ezt az istentiszteleti rendet követették, a Szent-rés pedig arra buzdítja a mai há-vőket is, hogy el ne hagyják a maguk gyülekezését, "hanem intvén egymást annyival inkább mivel látjátok, hogy ama nap közelget" (Zsid 10:25; v. 3:13). A gyülekezeti istentisztelet felfrissíti, bitorítja, tértémmel tölti el a há-vőt.

b) Keresztény közösség. A gyülekezet teljesen kielégíti a tagok közösségi iránti alapvető igényét. Az evangéliummal az Isten által (lásd Fil 1:5 - 6. ford.) minden más viszonyt felülmél, mert bensőséges kapcsolatot biztosít Istennek és az azonos hitet vallókkal (1Jn 1:3, 6-7).

c) A Szent-rés tanítása. Krisztus az egyháznak adta az mennyek országának kulcsait" (Mt 16:19). A kulcsok Krisztus szavai - a Biblia minden igehelye. Pontosabban fogalmazva, idetartozik az tudományok kulcsa" (Lk 11:52), ami arra vonatkozik, hogyan juthatunk be Isten országába. Jézus szava a leg Isten és alet mindazoknak, akik befogadják (Jn 6:63), mert tértémmel aletet hoz (Jn 6:68).[5]

Ha az egyház a Biblia igazságait hirdeti, az ádválás e kulcsai az oldás és a tés hatalmával rendelkeznek, kinyit és bezárja a Menny ajtajait, hiszen azokat az ismterveket hirdetik, amelyek alapján az embereket befogadják vagy elutasítják, azaz ádválásnak vagy elvesznek. Tehát az egyházban az evangélium hirdése vagy az let illatja vagy az halál illatja halálra" (2Kor 2:16).

Jézus tudta, milyen fontos az minden Istennek" Álni, amely Istennek szájában szájrmazik" (Mt 4:4). Az egyház csak az eleget Jézusnak kapott megbízatásának, hogy tanítsák a népeket megtartani az mindazt, amit én parancsoltam nekem" (Mt 28:20).

d) Az Isten által elrendelt szertartások végzése. Az egyház Isten eszköze a keresztség - az egyházba való belépés szertartása (lásd e könyv 14. fejezetét) -, valamint a barmosás az érvacsora (lásd e könyv 15. fejezetét) szertartásainak végzése.

e) Az evangélium hirdése az egész világon. Az egyházi szervezet cölja a missziószolgálat, hogy végrehajtsa azt a feladatot, amit Izrael elmulasztott. Ahogy a Mester letéből is látható, az a legnagyobb szolgálat, amit az egyház a világgban véggezhet, hogy a Szentlelek általi keresztségéből nyert erővel, teljes elköltelezettséggel hirdesse az evangéliumot "minden népnek" (Mt 24:14).

E misszióknak része, hogy a Krisztus visszatérésére való felkészülés zenetét hirdesse az egyháznak (1Kor 2Pt 3:14; Jel 3:14-22; 14:5) és az egész emberiségnek (Jel 14:6-12; 18:4).

Az egyház vezetése

Jézus Mennybe menetele után az egyház vezetése az apostolok kezében volt. Első szervezeti tettek az volt, hogy a tbbi h-vövel tanácskozva, Jódás helyett más apostolt választottak (ApCsel 1:15-26).

Amint az egyház névelkedett, az apostolok felismerték, lehetetlen egyszerre hirdetni az evangéliumot és törödni az egyház fűldi ágyeivel is. Ezért az egyház gyakorlati ágyeit rábátják hót emberre, akit az egyház jelölt ki. Kálánbságot tettek ugyan az igehirdés szolgálat és az asztalok kálali szolgálat kálzát (ApCsel 6:1-4), de igyekeztek kálánválasztani a klórust a laikus tagságtól az egyház missziójának végzésében. Sőt, a hót kiválat főrli kálzál kettőt, Istvánt és Filepet a nagy erejű pródikációjáról és evangélizáljáról ismerték (ApCsel 7. fejezet).

A szervezés kölvetkező lépését az tette szákság, hogy az egyház májr ázsiába és Eurpába is eljutó gyülekezetet alapítottak, és vóneket szenteltek fel gyülekezetükön, hogy ezzel biztosítsák a vezetése állandóságit (ApCsel 14:23).

Nagyobb válság kialakulásakor az örintett felek ismertették állásponjtukat az egész egyházat képviselő apostolok vónek gyűlése, zsinata előtt. E zsinat döntéseit Isten szavaként fogadták el, és kötelezőnek tartották minden fől számára (ApCsel 15:1-29). Ez az eset pálda arra, hogy ha az egész egyházat örintő kördöröl van szá, a helyi gyülekezetnél sokkal sebb kálrú tanácskozásra és tekintlyre van szákság. Ebben az esetben a zsinat dönt minden örintett fől képviselőnek egyetértéséből jött létre (ApCsel 15:22, 25).

Az ászszávetés vég világgosan kifejezi, hogy szákság szerint, Isten mindig ad ötmutatást műve vezetőinek. Isten irányát az egyházzal való egyetértés által olyan egyházi vezetést biztosított, aminek a páldáját kölvetve az egyház ma vódelmet ölvezhet a hitehagyás ellen, és segátsággal eleget tehet a nagy megbátatásnak.

Á

Az egyházvezetés bibliai elvei

1. Krisztus az egyház feje. Krisztus elsősorban kázzbenjárás munkája miatt az egyház feje. Amiáta legyözte a kereszten Sántáint, neki ázadatott minden hatalom Mennyen Áos FÁllidÁn" (Mt 28:18). Isten ázmindeneket vetett az Ő IÁibai alá, Áos mindeneknek fállítte az anyaszentegháznak fejÁvÁ" (Ef 1:22; vÁ. Fil 2:10á"11). EzÁrt Ő ázaz uraknak Ura Áos kir KirÁlya" (Jel 17:14).

Krisztus azÁrt is feje az egyháznak, mert az egyház az Ő teste (Ef 1:23; Kol 1:18). A há-vök ázaz Ő testÁnek tagjai... az Ő testÁból Áos az Ő csontjaibÁl valÁk" (Ef 5:30). BelsőÁges kapcsolatban kell Állniuk vele, mert az egyház áza kapcsol kÁltelek Ájltal" tőle ázsegedelmet vÁvÁn Áos egybeszerkesztetÁn, nevedik" (Kol 2:19).

2. Az egyház minden hatalma KrisztustÁl ered. Krisztus azÁl mutatta be hatalmÁt, hogy I. megalapÁ-totta a keresztÁny egyházat (Mt 16:18), II. elrendelte azokat a szertÁrsokat, amelyeket az egyháznak vÁgeznie kell (Mt 26:26á"30; 28:19á"20; 1Kor 11:23á"29; Jn 13:1á"17), III. isteni hatalommal ruhÁjta fel az egyházat, hogy az Ő nevÁber (Mt 16:19; 18:15á"18; Jn 20:21á"23), IV. elkÁldte a Szentleket, hogy az Ő hatalmÁval írÁnyÁ-tsa az egyházat (Jn 15:26; 16:13-15), V. ajÁndÁkokat adott az egyháznak, hogy felÁszÁ-tse a kÁlÁllnbÁllzó tagokat - az apostolokat, prÁÁtÁkát, evangÁlistÁkat, pÁsztorokat Áos tanÁ-tÁkat - a szolgÁjlatra Áos ázKrisztus testÁnek ÁpÁ-tÁsÁre", má-g mindanny hit egysÁgÁre, áza Krisztus teljessÁgÁvel Ákeskedő kornak mártÁkÁre" (Ef 4:7á"13).

3. A SzentÁ-rÁs hordozza Krisztus hatalmÁt. Krisztus a SzentÁlek Állyal írÁnyÁ-tja egyházÁt, de Isten IgÁje az az egyetl zsinÁrmÁrtÁk, aminek alapjÁn mûkÁdik az egyház. Minden tag engedelmessÁggel tartozik, mert teljes Ártelemben vÁ ez a tÁrvÁny. Minden emberi hagyomÁny, szokÁs Áos kultÁra a SzentÁ-rÁs tekintÁlye alatt marad (2Tim 3:15á"17).

4. Krisztus hatalma Áos az egyházi tisztsÁgek. Krisztus tekintÁlye egyháza Áos kijelÁlt szolgálÁj Állyal jut megnyilÁnulÁ, de hatalmÁt nem adja Át. Senkinek sincs KrisztustÁl Áos IgÁjÁtól fággetlen tekintÁlye.

A hetednapi adventista gyÁlekezetek vÁlasztjÁk tisztsÁgviselőiket. E tisztsÁgviselők az emberek kÁpviselőikÁnt dolgoznak, de tekintÁlyÁk KrisztustÁl szÁrmazik. MegvÁlasztÁsuk egyszerően megerősÁ-ti KrisztustÁl kapott elhá-vÁsukat. A megvÁlasztott tisztsÁgviselők elsődleges kÁltelessÁge arrÁl gondoskodni, hogy az istentiszteletre, tantÁtelre, fegyelemre Áos az evangÁlium hirdetÁsÁre vonatkozÁs bibliai előÁ-rÁsokat betartsÁjk. Mivel az egyház Kris teste, ezÁrt az Ő tanÁjcsÁt kell kÁrni dÁllntÁseikhez Áos cselekedeteikhez.

Egyházi tisztsÁgek az ÁšjszÁllvetsÁgben. Az ÁšjszÁllvetsÁg kÁt egyházi tisztsÁget emlÁ-t, a vÁn Áos a diakÁnus fontossÁgÁt emeli ki az, hogy milyen magas erkÁllcsi Áos lelki kÁllvetelmÁnyeket tájmasztanak e tisztek betÁlltőivel szemben. Az egyház elismerte a felszentelÁssel, kÁzrÁjtÁtellet tÁllrtÁnő vezetői elhá-vÁs szentsÁgÁt (ApCsel 6:6; 1Tim 4:14; 5:22).

Á

1. Vácon

a) Mit jelent a vácon tiszte? A vácon (görögül preszbiterosz) vagy a pászposz (episzkoposz) tiszte volt a legfontosabb az egyházban. A vácon azt jelenti, hogy idősebb, és ez a szász mltásgot, tiszteletet sugall. Tiszte hasonlász volt a zsinagászga vezetőjének tisztségéhez. A pászposz jelentése "ézfelvigász". Pász felvitva használta ezeket a kifejezéseket, azonosnak tekintve a váconokat a vigászokkal, a presbiterekkel vagy a pászposzokkal (ApCsel 20:17, 28; Tit 1:5, 7).

E tisztek betöltői felügyeltek az újonnan alakult gyülekezetekre. A vácon a tisztség helyzetére vagy rangjára utalt, míg a pászposz a tisztség káptelességét vagy felelősségét jelölte - "ézfelvigász". [6] Az apostolok is nevezték magukat váconoknak (presbitereknek) (1Pt 5:1; 2Jn 1; 3Jn 1); nyilvánvalóan tehát, hogy voltak a helyi gyülekezetnek váconjai, valamint utazász váconok, akiket egyetemesen elfogadtak. A váconok mindkét csoportja a nyász pászstoraként tevékenykedett.

b) A feltételek. A vácon tiszteket betöltéséhez szászkséges, hogy "ézfeddhetetlen legyen, egy feleségű fárfi, jó mrtáketes, illedelmes, vendégszerető, a tan-tásra alkalmas; nem borozász, nem verekedő, nem rot nyereségre vá, hanem szeléd, versengéstől mentes, nem pásznsászvárgász; aki a maga házát jó igazgatja, gyermekeit engedelmségben tartja, minden tisztességgel (Mert ha valaki az ő tulajdon házát nem tudja igazgatni, mimádon visel gondot az Isten egyházára?). Ne legyen ú ember, nehogy felfuvalkodván, az árdág kárhozatába essék. Szászkséges pedig, hogy jó bizonyásiga is legyen a ká-vászlvászktász; hogy gyalázatba és az árdág töribe ne essék" (1Tim 3:1-7; Tit 1:5-9).

A tisztségre való jelölés előtt a jelöltnek az otthonában kell bizonytania vezetői képességeit. "ÉMeg kell nézni a családját. Vajon engedelmesek-e? A fárfi tisztességgel tudja-e vezetni Isten népét? Milyen a gyermekei jelleme? Apai nevelésének becsületére válnak-e a gyermekei? Ha otthon, a saját családjában irányításban nem tesz bizonyásigot tapintatrász, bállcsességről és az istenfálem erejéről, nyugodtan kávetkeztethetünk arra, hogy ugyanazok a hiányosságok áttevődnek a gyülekezetre, és hasonlász megszenvedetlen vezetése tapasztalható majd ott is." [7] Ha a jelölt házasság, először ott-hon kell a vezetői képességeit bemutatnia, mielőtt megbáznájuk a vezetése felelősségével házában" (1Tim 3:15).

A tiszt fontosságja miatt figyelmeztetett Pász: "ÉZA kászrtásztevést el ne hirtelenkedd!" (1Tim 5:22)

c) A vácon felelőssége és tekintélye. A vácon elsősorban lelki vezető. "ÉIsten anyaszentegyházjának legeltetésére" (ApCsel 20:28) választják. Feladatához tartozik a gyengébb tagok erősítése (ApCsel 20:35), a tóvelygök intése (1Thessz 5:14), az, hogy figyelje, nehogy olyan tan-tások terjedjenek el, amelyek megoszlást okozhatnak (ApCsel 20:29-31). A váconoknak a keresztyáni áletstástlust kell megtestesíteniük (Zsid 13:7; 1Pt 5:3), páldát adva a bőkezúségben (ApCsel 20:35).

d) A váconokkal szembeni magatartás. Az eredményes gyülekezeti vezetése nagy mrtákben a tagok húségn arra biztatja a hászvöket, hogy tiszteljék vezetőiket, és ézaz ő munkájukat viseltessetek irántuk megkászlbászvetett szeretettel" (1Thessz 5:13). "ÉZA jó forgolászász presbiterek kettős tisztségére máltassanak, főképpen, akik a beszéd tan-tásiban fáradoznak." (1Tim 5:17)

A Szent-írásból világosan kitűnik, hogy tisztelni kell a gyülekezeti vezetőket. "Engedelmeskedjétek elöljáróitoknak, mert ők vigyáznak lelketekre, mint számhárom." (Zsid 13:17; v. 1Pt 5:5) Ha a tagok megnehezítik a vezetők számára Istentől kapott feladatuk végzését, mindannyian megszomorodnak, és szűkítködnék az Istentől járó örömmel hiányában.

A hűvöket arra bírta a Szent-írás, hogy figyeljék vezetőik krisztusi letétlúsát, "figyelmezzétek az ő letétlúságra, mint a vesszők a pletykákra. Pál Ágy figyelmeztetett: "Presbiter ellen védat ne fogadj el, hanem csak kő vagy három tanú bizonyáigára" (1Tim 5:19).

Á

2. Diákánusok

A diákánus név a görög diakonosz szóból származik, jelentése "szolgáló", "segítő". Az őt alapították a tisztát, hogy az apostolok teljesen átadassák magukat a kényelmének és az igehirdetés szolgálatának (ApCsel 6:3). A diákánusok feladata volt, hogy intézzék az egyház napi ügyeit, de tevékenyen részt vettek az evangélizáció munkájában is (ApCsel 6:8; 8:5-13, 26-40).

A görögben e kifejezés nőnemű alakja Róm 16:1-ben fordul elő, [8] és Általában szolgálónak fordítják. "Arra utal és ebben a szövegben valószínűleg használata, hogy a diákánusnők tisztát abban az időben alapították az egyházban, amikor Pál a rómaiaknak szülő levelet írt." [9]

A névhez hasonlóan, a diákánusokat is az egyház választja erkölcsi és lelki tulajdonságai alapján (1Tim 3:8-13).

Egyházfegyelem. Krisztus tekintéssel ruházta fel egyházát, hogy fegyelmezze tagjait, és ennek végrehajtásához megadta a megfelelő elveket. Elvárja ezeknek az elveknek az alkalmazását, amikor "készen, hogy az egyház megmaradjon magasztos elhatározásban, és "szent papság", "szent nemzet" legyen (v. Mt 18: 15-18; 1Pt 2:5, 9). Egyháznak meg kell írtetnie a tővelgyő tagokkal, javítsák meg tőjüket. Krisztus dicső szavakkal illette az efézusi gyülekezetet, mert nem szenvedhet "a gonoszokat" (Jel 2:2), a pergamumi és thiatirai gyülekezetet azonban megfedte, mert megtűrték a tővtanításokat és az erkölcsi cstelenséget (Jel 2:14-15, 20). Figyeljék meg a fegyelmező vonatkozó bibliai tanácsot!

1. Mit tegyünk az egyházi sárelmek esetében? Ha egy tag vért a máj ellen (Mt 18:15-17), Krisztus azt tanácsolja a sáreltől, keresse fel azt - a tővőtra tőrt bírinyt -, aki bírította, és győzze meg, hogy változtatnia kell magatartására. Ha nem jár eredménnyel, próbálkozzon még egyszer, de már egy vagy két pőrtatlan tanú kő-sáreltben. Ha ez a kő-sárelt is sikertelen marad, az ügyet az egész gyülekezet elé kell vinni.

Ha a vértkező tag visszautasítja Krisztus egyházának bőséggét és tekintélyét, akkor elszakítja magát a kőzástól. A vértkező személy kőrsakor az egyház egyszerűen azt erősíti meg, milyen állapotban van az ő ember. Ha az egyház a Szentlélek vezetésével pontosan betartotta a bibliai tanácsot, dőntésé elfogadja a Menny. megkőttük a Főldön, a Mennyben is kőve lősen; és amit megoldotok a Főldön, a Mennyben is oldva lősen." (Mt 18:18)

2. A nyilvános vétességek kezelése. Noha észmindnyájan vétettek, és szűkállkának az Isten dicsősége nélké (3:23), az egyháza szögyent hozá, kirá-vá és lászadásbá fakadá bűntettekkel szemben azonnal fel kell lépni a vétés kizárásával.

A kizárás egyrészt eltávolítja a rosszat - ami máskéntben károsíthatna -, ezzel visszaállítja a gyülekezet tisztaságát, másrészt megmentő gyágyadkát szolgál a vétkezö számára. Pál azonnali intézkedést sürget amikor paráznaágrá hallott a korinthusi gyülekezetben. Éztí és az én lelkem a mi Urunk, Jézus Krisztusnak névé egybegyűlvén, a mi Urunk, Jézus Krisztus hatalmával, áitadjuk az ilyent a Sítáinnak a testnek veszedelmére, hogy a léslek megtartassák az Ásr Jézusnak ama napján... Tisztátsáitok el azárt a régi kóvást, hogy legyetek Áj tésztáj (5:4-5, 7) Ne keressétek annak tásrását, aki há-vönek nevezi magát - mondta Pál -, de éparázna, vagy csalá, vagy bálványimádá, vagy szidalmazá, vagy részeseges, vagy ragadozá. Az ilyennel mág egytt se legyetek... Vessétek ki azárt a gonoszt magatok kázá! (1Kor 5:11, 13).

3. A megosztást munkájá szeméyek kezelése. Éza szakadá és botránykozást okozá tagokat (Róm 16:17), akik érendetlenül ének, nem hajlandák engedni a Biblia tanácsának, el kell kerélni, éhogy megszágyenéljenek" magatartásuk miatt. ÉDe ne tartásitok ellenségeknek, hanem intsétek, mint atyafit." (2Thessz 3:6, 14-15) Ha a megosztást munkájá tag nem hajlandá a gyülekezet mássodik intéssére sem hallgatni, ki kell zární, éztudván, hogy az ilyen romló és vétkezik, énmaga is kárhoztatván magát" (Tit 3:10-11).

4. A vétkezök visszafogadása. A gyülekezeti tagoknak nem szabad megvetniük, lenéznük vagy elhanyagolniuk a kizártakat, hanem igyekezniük kell, hogy a bűnbánat és Ájsszáletés Ájltal helyreálljon a kapcsolatuk Krisztussal. A kizártakat akkor lehet visszafogadni a gyülekezet kázásábe, ha az őszinte bűnbánat bizonyá-tákát adják (2Kor 2:6-10).

Isten hatalma, dicsősége és kegyelme kázánsen akkor mutatkozik meg, amikor a gyülekezetbe visszatérnek azok, akik korábban bűnsékké lettek. Isten vágya, hogy szabadon engedje a bűn foglyait, a sítésé birodalmába a világgossá birodalmába vezetve őket. Isten egyháza a világegyetem szánpada, ahol az emberek életében mutatkozik meg Krisztus engesztelőldozatának ereje.

Egyháza Ájltal Krisztus ma mindenkit há-v, hogy legyen családjá tagja. ÉÁm, az ájtá előtt álllok, és zártetek; ha va meghallja az én számat, és megnyitja az ájtá, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, és ő énelem." (Jel 3:20)

Á

Lábjegyzet

Á

1.

Â

â€žChurch, Nature of ", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 302. oldal; â€žChurch", SDA Bible Dictionary; jav. kiad., 224. oldal

2.

Â

A modern fordítások szerint, amelyek Tischendorf olvasatát fogadják el, az egyes szövegben a Codex Sinaiticus, Alexandrinus, Vaticanus és Ephraemi Rescriptus alapján.

3.

Â

Az őskeresztény egyház hite - a Jézus tanítását kivéve - nagyon hasonlított a judaizmusra. Szombatonk zsidók és a pogányokból lett keresztények is a zsinagógákba gyűltek istentiszteletre, hogy meghallgassák az "szöveg" magyarizációját (ApCsel 13:42-44; 15:13-14, 21). A templom kárpitjának kettőhasadása azt jelentette.

szertartás cölba őrt, az előkőp beteljesedett. A Zsidókhöz őrt levő cölja, hogy a keresztőnyek figyelmő a kőpt alapőjul szolgálő valő sőgra - Jőzus engesztelő halő lőra, mennyei papsőgőra ős ődvőző-tő kegyelmőre fordő-t őšjszővetsőg kora az őtmenet időszaka volt, ős mőg ha az apostolok nőha rőst is vettek az őszővetsőgi szertartőjsokban, az első jeruzsőlemi zsinat dőntőse mutatja, hogy nem tulajdonőttak ődvőző-tő erőt azoknak.

4.

ő

Charles E. Bradford, "What the Church Means to Me", Adventist Review, 1986. november 20., 15. oldal

5.

ő

Lősd SDA Bible Commentary, jav. kiad., 5. kőtet, 432. oldal

6.

Â

Lásd SDA Bible Commentary, jav. kiad., 6. kötet, 26., 38. oldal

7.

Â

White: Testimonies, 5. kötet, 618. oldal

8.

Â

A diakonosz lehet h-m- és nőnemű egyaránt, ezért ebben az esetben a nem a szövegösszefüggésből derül ki. Főb, a "mi nánk" szintén diakonosz, a szónak nőneműnek kell lennie, még ha h-mnemű fővként is Á-

9.

Á

â€žDeaconess", SDA Bible Dictionary, jav. kiad., 277. oldal. Az Â°jszÃ¶vetsÃ©gi idÅ©kben a diakonosz szÃ©3nak szÃ©les kÃ¶rÃ© jelentÃ©se volt. â€žMindazokra alkalmaztÃ©k, akik bÃ©rmiilyen minÅ©sÃ©gben szolgÃ©ltÃ©k az egyhÃ©zat. PÃ©l, aki apostol volt, gyakran nevezte Ã¶nmagÃ©t (IÃ©sd 1Kor 3:5; 2Kor 3:6; 6:4; 11:23; Ef 3:7; Kol 1:23) Ã©s TimÃ©theust... (IÃ©sd 1Tim 4:6) diakonoi-nak (a diakonosz tÃ©bbes szÃ©jma)". (SDA Bible Commentary, jav. kiad., 7. kÃ¶tet, 300. oldal) Az idÃ©zett helyeken a diakonosz-t mindig szolgÃ©inak fordÃ©tjÃ©k.